

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OPROIU, ECATERINA**

Miss România / Ecaterina Oproiu. - București:

Semne, 2016

ISBN 978-606-15-0785-6

821.135.1-31

Editura SEMNE
Str. Barbu Delavrancea, nr. 24
Sector 1, București
Tel./fax: 021.318.83.44
Adresă web: <http://www.semneartemis.ro>
E-mail: office@semneartemis.ro

Difuzare:
Tel./Fax: 021.311.49.36
021.310.74.59
E-mail: difuzare@semneartemis.ro

Tiparul executat la S.C. SEMNE '94 S.R.L.

Tel.: 0744.35.70.28
021.667.08.20

Ecaterina Oproiu

Miss România

EDITURA
SemnE
București
2016

P

arcă era vorba că nu mai cereți autobiografia?

– N-o mai cerem, dacă vreți să stați la grămadă, dar dumneavoastră...

– Noi ce?

– Dumneavoastră ați cerut *Rezerva 9*!

– Nu noi am cerut-o! Am fost repartizați acolo de domnul Profesor...

– Domnul Profesor nu se ocupă de hărțogării, dar...

– Dar ce?

– Cine stă în *Rezerva 9* trebuie să aducă autobiografia!

– La ce folosește?

– Folosește la protocol. Dacă vine unul de la protocol c-o urgență, cum justificăm c-am cedat *Rezerva 9*? Tocmai *Rezerva 9*! Am cedat-o unora despre care nu știm nici de unde vin, nici unde se duc...

- Noi nu ne ducem nicăieri. N-am venit ca să plecăm.
- Văd că nu ne prea înțelegem. Nu-i semn bun.
- Aaa! Dacă dumneavoastră credeți în semne...
- Vă rog să nu ne mai luați peste picior. Trebuie!...
- Bine! Dacă trebuie, trebuie. Dar să nu-mi cereți s-o iau de la Sarmisegetuza?
- Luați-o de unde vreți.
- De la bunici e bine?
- E bine s-o aduceți cât mai curând.
- Foarte curând, nu pot... Dar pot să încep să v-o aduc...
- Cum adică „să-ncepeți”?
- O să v-o dau treptat. E bine?
- Nu e bine, dar nu vreau să ajungem iar la domnul Profesor.

Dumneata știi că, de zece zile, domnul Profesor doarme la spital? Parcă s-au înțeles cu toții să dea ortul popii de Crăciun.

- Până la Crăciun mai e...
- Mai e o săptămână! Dumneata știi câte picioare, câte mameloame, câte burți trebuie să taie domnul Profesor numai săptămâna asta?
- Nu știu și nici nu vreau să știu.
- Nu știți, dar *Rezerva 9* ați știut s-o ceretă...
- Nu v-am spus că...
- Gata, doamnă! Gata! Nu ne mai muștruluiți, pentru că nici noi n-am făcut facultatea de abțibilduri.

- Dar ce facultate ați făcut?
- O să vă spunem când o să plecați...
- Și când o să plecăm?
- Asta depinde de dom' Profesor. De dom' Profesor și de rezultat.
- Ce rezultat?
- De rezultatul operației. Ați venit, aici, ca s-o operați...
- Depinde ce hotărăște domnul Profesor. O știi și el ceva...
- Bineînțeles că știe. Știe să facă operații. Asta știe! De dimineață pâna la miezul nopții, asta face. Taie în carne vie...
- Am auzit că taie, dar și spânzură.
- De spânzurat, noi nu știm nimic.

Recapitulez:

Doamna de la cancelarie a spus că domnul Profesor a hotărât să ne cazeze la *Rezerva nr. 9*. Ori rezerva

nr. 9 are regim de protocol. Acolo – știți bine – nu poate să stea oricine. Trebuie să... Si dă-i... Si dă-i...

Bine! Dacă lucrurile stau aşa, mâine dimineață, vă aduc autobiografia. Să zicem un prim fragment, dar acum, lăsați-ne să ne instalăm.

Ne-au lăsat, iar eu, aşa cum a fost vorba, a doua zi, am adus ce trebuia adus.

M-am scuzat că n-am început cu dacii, care s-au cam încurcat cu nepoftiții care au trecut Dunărea, dar, după ce s-au mai amestecat pentru că erau și cam lihniți, unii dintre ei au luat în spinare ce aveau și ce n-aveau și au urcat munții. Când i-au scoborât, pe partea cealaltă, s-au trezit direct în Grădina Raiului. Locul se chemea Vulcană.

Vulcană? De unde vine numele Vulcană?

Și academicianul Iorgu Iordan și-a pus aceeași întrebare. După multe și migăloase cercetări – am mai vorbit despre ele – profesorul a hotărât că denumirea *Vulcană* venea de la *Wolf*, adică de la lup. A susținut teza asta. Toți au fost de acord, numai că, după câtva timp, teza a fost contestată. De cine? De chiar profesorul Iordan, care a spus, sus și tare: „m-am înșelat!” Și-a mai început încă un studiu, dar, până-n zilele noastre, n-a ajuns la nicio concluzie.

Norodul, în schimb, a ajuns la concluzia că trebuie să lase lupii în seama Academiei, iar el să-și indeplinească menirea. Adică, să se înmulțească.

P•••

e bunica o chema, bineînțeles, Maria, iar pe bunicul, îl chema, bineînțeles, Ion.

Bunica s-a măritat la 15 ani (dar parea de 10 fără câteva zile). Bunicul crescuse mai lung decât un plop, dar nimeni nu gândeau că „nu se potriveau”. Până la urmă, s-au brodit ca broasca și cheia. S-au nimerit din cauza unui necaz.

Necazul s-a petrecut pe la 20 de ani. Bunicul s-a suiat în cel mai înfoiat nuc. S-a suiat, dar, când s-a trezit în vârf, s-a prăbușit. A avut noroc că nu și-a rupt un picior, pentru că, pe vremea aia, nu se găseau, în prăvălii, picioare de lemn. Partea proastă a fost că i-a intrat o creangă în ochi. I-au scos frumusețe de ochi. Un ochi ca o turcoază. Era ochiul stâng.

Ochi de turcoază nu se găseau. Se găseau numai ochi căprui... Bine că se găseau și ăia. Acum ce mai conta! În loc de un ochi albastru a cumpărat un ochi căprui.

...Între timp, bunica s-a îmbolnăvit. S-a îmbolnăvit de dalac (azi se numește antrax). Era un beteșug foarte grav. Pe atunci, din dalac rămânea viu doar unul dintr-o sută.

La maica-mare, dalacul s-a aşezat pe obraz, sub ochiul drept.

Până la sfârșit, a ieșit vie pentru că au dus-o la Târgoviște, la spital. Doctorul i-a spus: „Nu plângă că te scap!” Și chiar a scăpat-o. Întâi, i-au tăiat de pe obraz partea vătămată (era o falcă cât toate zilele). Apoi, din locurile care nu se văd, au luat un hartan și i l-au lipit sub ochiul drept (ochiul care, acum, nu mai făcea doi bani). După ce i-au înclieiat halca scoasă din părțile moi, n-au avut încotro și a trebuit să-i cumpere și ei un ochi de sticlă. Dar ei – aşa era cazul – i-au cumpărat un ochi pentru partea dreaptă. Deci, bunicul cu ochiul stâng cumpărat de la prăvălie, iar maica-mare cu ochiul târguit de la aceeași dugheană. Dar la ea era ochiul drept...

Asta însemna că bunicul avea un ochi albastru care era al lui și un ochi căprui luat pe bani. În schimb, bunica avea, un ochi căprui care era al ei și un ochi albastru negociat (n-a fost mare nevoie căci, în ziua aia, dugheana avea numai ochi albaștri).

Adevărul e că nimenei n-a băgat de seamă. Poate pentru că, în total, aveau exact ce trebuia: doi ochi căprui și doi ochi albaștri, aşa că...

– Dar despre rudele din partea cealaltă de ce n-ați scris?

– Despre alea, vă spun sincer, n-aș prea vrea să scriu. Mai întâi: nu sunt rude de sânge. Sunt rude prin alianță. Asta, una la mână (domnul Profesor o să înțeleagă pentru că și el este exact în aceeași situație). Rudele astea nu dau prea bine la dosar. În afară de soacra mea (părinții ei erau ce erau, dar ea, când l-a născut pe soțul meu, era studentă la două facultăți). Am aici carnetele ei de studentă. Vreți să vi le arăt?

– Nu-i nevoie. Dar ceilalți?

– Ceilalți, ca la dom' Profesor...

– Adică?

– Adică, prea multe latifundii, prea mari podgorii cu soiuri de vin aduse din occidentul putred; prea multe trăsuri cu surugii în caftan de catifea albastră. Mai era și un decapotabil, primul decapotabil din Iași, cumpărat la Paris, de vărul nostru, Bebe. Ieșenii suportau limuzina galbenă, dar nu-l suportau pe Bebe care se fățăia cu automobilul, prin tot orașul, învârtind volanul, în toiul verii, cu mănuși din piele de porc.

– ...Și-altceva?

– Mda, mai era – colac peste pupăză – și un lord.

– Un lord?

– Da, un lord veritabil care venise din Englera. Pretindea că intenționează să compună un dicționar

român-englez. Numai asta ne mai lipsea! Mai ales că, până la urmă, nu știu ce-a făcut cu dicționarul, dar cu sora soacrei mele chiar s-a însurat. Asta a pus capacul.

– Și-acum?

– Acum, mă bate gândul să termin ce-am scris cu o aşa-numită „amintire”.

– V-ascult!

– Când aveam vreo 3-4 anișori, am rămas, o zi, la bunici (bunicii de la Vulcană). Eu mă zbenguiam pe-o movilă de nisip, iar maica-mare bătea putineiul în bucătăria de vară (putineiul e un fel de butoi lunguiet, subțire, unde, cu un băț, izbești laptele. Îl pocnești mult și bine, până se face unt).

Cum eu mă jucam în nisip, maica-mare, m-a îndemnat: „Du-te, maică, mai încolo, să n-ajungă nisipul în putinei!”

– Dacă ajunge, ce-i?

– Dacă ajunge, n-o să mai ai unt – m-a lămurit maica-mare cu un glas șoptit (parcă vorbea cu mușcatele ei de pe prispă). Eu am înțeles-o. M-am jucat mai departe, pe movila de nisip, dar cum, în orice joc există un moment de pierderea minților, nu știu cât timp a trecut, dar, la un moment dat, m-am trezit lângă putinei, cu amândoi pumnii încărcați cu nisip. Am aruncat nisipul în putinei și-am fugit.

Maica-mare a rămas cu bățul în aer (bățul putineiului). Nu-i venea să-și creadă ochiului cu care vedea. După un timp, s-a dus la icoană, s-a încchinat, apoi, s-a întors și a murmurat: „Hait, maică!”

...Și-acum, când mă pregătesc s-o reîntâlnesc, nu știu ce-o să-i spun, când o să mă întrebă: „Ce-ai avut, maică? De ce ai aruncat nisipul în putinei? De ce, mereu aruncați nisip în putineiul cu lapte? Lapte care abia aşteaptă să se facă unt?”

De ce?

Ei bine, asta-i întrebarea pe care v-o pun și vouă, acum, când vă predau prima tranșă din autobiografie. Nu de alta, dar e bine să știți, de la început, cu cine aveți de-a face. Pentru că asta sunt eu! Una-două, mă trezesc că arunc cu nisip în putinei.

M

ama, bineînțeles, nu se prea pricepea să se poarte în societate, dar, când era cu tata, sedea cu ochii în jos ca Sfânta Paraschiva. Ce era ea? O fetică

dintr-o familie cu mulți copii. Copilărise în creierii munților. Un șir de pățanii au adus-o, însă, în Capitală. A nimerit la o casă-de-modă. Dintre toate amărâtele, era cea mai amărâtă. Era ucenica „premierei”, adică specialistă care le știa pe toate. Pe toate le juca pe degete. Pe ea nu putea pentru că ea nu se vedea.

Spre uimirea tuturor, a văzut-o tata și, până să numere la doi, a luat-o de nevastă. Nimeni n-a priceput nimic. Dar ce era de priceput?

Tata iubise o Miss România... Mă rog, o candidată la Miss. Pe stradă, bărbați, femei, copii, toți întorceau capul după ei. Făcuseră planuri până la nunta de diamant, numai că, într-o zi, Miss s-a evaporat. Găsise un potlogar care avea casă cu etaj tocmai pe Șoseaua Kiseleff.

Ca să arate că nu suferă, tata s-a însurat cu prima trufanda ieșită în cale.

Asta era mama.

În actul întâi, mama s-a purtat ca o mandarină. Era o grădină de fată, o pralină. Era – cum se spune – o piesă de elicopter.

În actul doi, însă, când a văzut cum devine situația, s-a schimbat. A devenit o tartoriță sau, mai precis, *Gelozia pe două picioare*. Deși de Othello nu auzise, chiar și pe mine era geloasă. De fapt, mai ales pe mine mă pizmuia, pentru că, dacă tata a mai găsit un

strop de iubire, acest strop se numea Cateluș (așa mă alinta el). Era – cum se spune – un sentiment reciproc. Dacă tata m-ăr fi pus să sar de la etajul III (la etajul III locuiam) aş fi sărit, fără să clipesc.

În consecință, cu imaginația ei îmbârligată, mama a început să-și bage în cap că isprăvile tatei – avea succese mari la sexul frumos – mi le datorează, mai ales, mie.

E adevărat că toate „simpatiile tatei” se gudurau pe lângă mine, mă periau, mă ridicau în slăvi.

De fapt, aşa a început războiul mamei împotriva mea. Avea și ea dreptatea ei.

Bambilicile cu pricina mă cadoriseau, mă împopoțonau cu mărțișoare, îmi aduceau stive de cărți, de preferință *Pinocchio* sau *Cuore* (aflaseră că-mi place să citesc).

Cum tatei nu-i putea face nici un reproș, țapul (mai bine zis, iedul) ispășitor, eram eu. Dar eu nu suflam o vorbă. Cum să-i spun tatei că mama, tot timpul, mă altoiește, mă ciocănește, mă scarmăna, mă cârpește? Cum să-i mărturisesc că n-am căzut pe derdeluș? Cucui de pe frunte mi l-a făcut mama.

– De ce?

– Uite-așa!

Nici chiar Indina, sora ei, nu putea s-o aducă în fire. Uneori, chiar o lua razna. Își imagina că eu îi aduc tatei biletele; că eu primesc telefoane de la bubuline...